

מינילוג עם רפי סויסה

איזה מתפטר? מה מתפטר? שייחנקו אלה שהפיצו את זה בשמי? אני לא מתפטר! לא הודעתי כך. ולא חשבתי לרגע להודיע אחרת. אני, שעברתי את תקופת המעברה שהיא הקשה מכל, ועברתי תקופות קשות בחיי — שאני אשבר וסתם כך אתפטר? מזמן הפסקתי להבין מה קורה סביבי. זה ממש ציד-מכשפות. והרי כולם יודעים מאיזה כיוון זה בא. השלושה, שאותם העברתי מתפקידי

15 בתי-סוהר, הופעתי במיכלת גונגווי לקרימינולוגיה. חוץ מזה, ביקרתי ברבר מאוד נחמד — לא בתי-סוהר, אלא בתים ללא שמירה, ללא הקפדה. מדובר באסירים העומדים לפני שיחרורם, או נרקומנים המנסים להיגמל מהסמים הקשים. הם מנהלים את העסק בעצמם, וזה לא עולה למדינה פרוטה. הם עובדים ומקיימים את עצמם. ישנתי איתם כמה לילות, אכלתי איתם וראיתי את הרברים מקרוב. זה רק מוכיח שאם נותנים לעבריינים את הכבוד העצמי

„שייחנקו מי שהפיצו שאני מתפטר!“

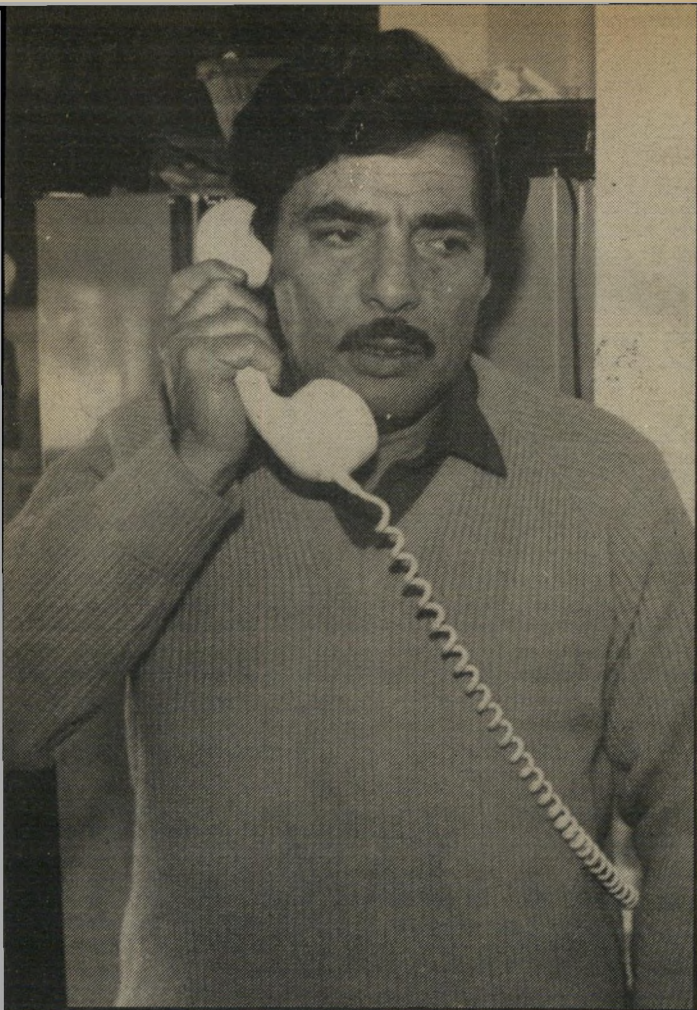
הם לפני שנסעתי לחו"ל, אינם נחים, כנראה, אף לרגע. אני לא יודע איך זה עובר כליכך מהר, כליכך מסודר, לעיתונות. לא מי בין בתיקשורת. אולי הוציאו קומוניקי' טים לעיתונות. נעדרתי במשך 20 ימים מהארץ. הי דובר שלי, ג'וני טסטר, שוהה בחופשה בחו"ל. השטח היה פרוץ, והתנהלה תגינה על חשבונאי. דבר אחר שיהיה ברור, חייב להיות ברור: רפי סויסה נקי מכל רבב! עוד לא עיינתי ברוח הוועדה. לכן אני לא יכול לדבר. ביקשתם שלא לעיין בו עד אחרי החתונה של הבן שלי, רורד. גם כן חתונה! אני מחתן את הבן שלי השבוע. לא כל יום מחתנים בן בגלל הסיפור המיוחד שלו בכלא, זאת היתה צריכה להיות שימחה גדולה. איזו שימחה! איזו חתונה! אני מרבר

איך שלושה ימים לפני החתונה, ולמי יש ראש לזה? אני כבר מחכה לרגע שאעיין ברוח המפורסם. אוהו, אז אפתח את הפה: מה, אתן שסתם יכפישו את שמי? שימררו את חיי ואת חיי מישפחתי? אלס, אשתי, ממש נסערת. אבל נעזוב אותה בצד: אני רוצה שהיא תהיה מחוץ לליכוד הזה.

רעיון נפלא **★** **אליס היתה** איתי בחו"ל. האם נהנתה? איזה נהנתה! קודם כל, זאת לא היתה חופשה. חרשתי שם, כמו שאומרים. הלכתי מבית-סוהר לבית-סוהר. בקושי ראיתי משהו מארצות-הברית. כשארצה לצאת לחופשה, ליהנות — אעשה זאת מכספי הפרטי! עברתי שם נורא קשה. ביקרתי בי

הואמון המגיע להם — זה מוכיח את עצמו. אני מקווה ליישם את זה גם בארץ. זה רעיון נפלא. יש לי עוד רעיונות. וכמה אני נאלץ להתעסק? במשך הסיוור עידכנו אותי. מדי פעם, מה קורה בארץ, מה מתפרסם עליי. צילצלו אנשי-שלומי, אם כי אני כבר לא יודע מיהו איש-שלומי ומי לא. מזל שהיה לי סרריוס כזה עמוס, ועברתי כליכך קשה. זה מה שרציל אותי.

דורכים על כבודי! **★** **זרתי מזהביקור** מקנא וגם גא — מקנא באמצעים העומדים בידי האמריקאים ליישם את כל הרעיונות החדשניים שלהם. וגא בגישה האנושית

סויסה בבית

...אוהו, אז אפתח את הפה?

רים עצמם? בהתחלה, כשנכנסתי לתפקיד, הרוב פירגנו לי. לא שאני מצפה לפירגון, אבל מנסים לקחת לי את היקר לי מכל — הכבוד שלי. זה מה שנותר לי. אין לי כסף. תכתבי שרפי סויסה יכול היה להיות עשיר גדול, אילו רק חלק מהרברים שאמרו עליי היו נכונים!

„שלושה ימים לפני החתונה — למי יש ראש לזה? אישתי נסערת...“

בארצות-הברית נישקו אותי על הרעיונות שלי, החמיאו לי על הגישה האנושית. ופה דורכים לי על הדבר היחיד שנותר לי. אני לא אוהב להשתמש בנושא הזה של רקע עדתי. אומנם, הושמעו דברים כאלה. כשנכנסתי לתפקיד, אבל בלעתי את זה כשקט. יש מי שעדיין לא עיכלו את הצער של חיים בר-לב, שמינה אותי לתפקיד — שסויסה מסוגל לתת פקודות ולא רק לקבל פקודות. לא רוצה לנכות בשמות. אני אתחיל

קה בענייני לשניים: אנשים טובים, הרוצים לדעת את האמת ורוצים ש' הצדק ייצא לאור, ואנשים העטים על כל פצוע ורוצים דם. אני שואל את עצמי: למה זה קורה דווקא לי? האמת היא שבעלי התפקידים האלה של נציב שרות בתי-סוהר ודומיו, רובם גמרו רע. זוהי מיסגרת נוקשה, מאובנת. פיתאום בא אדם מבחוץ ומנסה לבצע חידושים מהפכניים, להנהיג יחס אנושי. יכול להיות שיש, בתוך השרות,

„הפסקתי להבין מה קורה — מסביבי ממש ציד-מכשפות!“

את החשבונות רק אחרי שאקרא את הרוח. אני רק מקווה שהעיתונות תחיל לראות איזה עוול נעשה לי ותרעיש עולמות. כן, אני עדיין מאמין בעיתונות ובאדם. הנה, שרי-המישפטים אברהם שריר, איך הוא תמך בי, ועוד פומבית! צילצלו אליי לארצות-הברית וסיפרו לי עליכך. זה מאוד ריגש אותי ואת אליס. שריר עבר את מה שאני עובר עכשיו על בשרו, והוא בן-אדם. הוא לא שכה מה עבר עליו, ויצא להגנתי. אני לא אשכח לו את זה! את כל התקופה הזאת, לא אשכח כליכך מהר!

המרגישים מקופחים. לבטח יש מי שחושבים שהיו זוכים בתפקידי, לולא הוצנחתי מבחוץ. הם מרגישים שלא קיבלו את המגיע להם. יש מתוסכלים בתוך כל מערכת. יש מי שלא התקרמו בהתאם לצפייתיהם, שהועברו מתפקידיהם — כולם עטו עליי עכשיו, כשנראה להם. שמצבי קשה. אבל הם אינם מייצגים את הרוב. אני יודע שאני מקובל על רוב הסוהרים. ככה אני מרגיש. אני לא בן-אדם מתנשא, אני מקשיב להם, מנסה לעזור. כך נולדתי וכך אשאר. כמה שיחות-טלפון ומיכתבי-עידוד קיבלתי ממישפחות האסירים ומהאסי

אדם פגוע מדבר בצעקה

אליס סויסה קדחת של חופשה!

„איזו חופשה! קדחת של חופשה!“ אמרה לי אליס, מייד עם הגיעה ארצה. „אנחנו סחוטים!“ אף על פי כן, נדהה שנתם של השניים כל הלילה, אחרי נחיתתם בארץ. „המתח, העצבים, הטלפונים, איך אפשר להירדם!“ רטנה אליס, כשמקולה נעדרה העליצות הרגילה. „נתראה בחתונה! החתונה! איפה יש לי ראש להיות יפה בחתונה!“

מישפחת סויסה אינה יורדת מהכותרות. פעם הכוכב התינוק הוא דויד הבן, שחזר משהייה בת שנתיים ככלא, וכוכב המישנה הוא רפי האב ניצב שרות בתי-סוהר, שלא חסך מאמצים וכסף כדי לשחררו. ופעם האב הוא הכור כב הראשי בחרשות של שמועות שערורייתיות על מרשות-אבהים עסיסיות ומרשות-שחיתות, ואילו הבן הוא כוכב-המישנה, המתחנן עם יפהפיה ש' התאהבה בו בתקופת כלאו. בתוך ניצבת האם-החורגת, אשנו השניה והנאה של האב. למעלה, כך מספרים, הוא התגרש מאשתו הראשונה. יש בסיפור הזה כל החומרים לסרט מלודרמא-תי סוחטי-דמעות. רפי סויסה שמר על מאסון במשך חודשים. ממורק ומצוחצה, תיסרוקת מסודרת טיפ-טופ, שפם מטופח וגונוני מאצו. הוא לא הראה סימני שבירה, לפחות כלמי-חוץ. הוא חייך, ובפניו היה קבוע המישפט: „יהיה בסדר!“ שבו-שוב נדהה תארך שיחרורו של הבן מהכלא והותיר מישקע של אכזבה, הופצו שמועות בלתי-נעימות אודותיו, בגלים-גלים. סויסה נותר מחוייך, מתוסרק וממורק. השבוע חזר סויסה שונה מארצות-הברית. ניכרו בקיעים במסיכה המוכרת כליכך לציבור. השארם נעלם כלא-היה, גם הגינונים. נותר אדם פגוע, המדבר בצעקה. מדי פעם נשנק קולו, והוא מפסיק את דיבורו, בטרם ישוב לזעוק. בזמן דיבורו ניכר רטט קל בשפמו המטופח. סויסה נראה עייף ממסע-הפירסומים הממושך נגדו. הוא גם עייף פניסית. הטיסה הארוכה מארצות-הברית, אחרי מסע מעייף בן 20 יום, התישה אותו ואת אליס. אשתו הבלונדית הנמר-צת.